

nóstră să ne sfășie, ca nisce lupi inverșunați, pôně la celú din urmă din noi.“ 1)

La aceste cuvinte, Tudorú nu dete nici unú respunsú, pentru că nu se aștepta la uă astú-felú de violință din partea lui Olimbie : nu lipsi ênsě de a mărturisi că tóte câte aú aratatú, de la sosirea sa în Bucureșci și pôně la plecarea-i de acolo împotriva politicei lui Ipsilante, tóte aú fostú dictate de secretarulú austriacú Udrizki : că totú acesta 'lú înduplecase, în cele de pe urmă, a pleca și din Bucureșci și a se așeđa pentru câtú-va timpú la Piteșci, precum totú elú îi promitea de la începutú, că va lucra prin veri-ce chipú și miđlocú pentru dobândirea tronulní țerrei Romănesci : dér' pe lângă acestea mai adăugă că, cunnoscěndú acum amăgirea întru care a căđutú, se pocăiesce și că, unindu-se întru tóte, hotărașce din tótă inima să-și verse pônă la ultima picătură de sânge, pentru menținerea și apărarea drepturilorú creștinilorú și pentru libertate.

Olimbie, auđindú aceste mărturisiri alle lui Tudor ilú invită să mérgă la Ipsilante, ca prin miđlocirea lui să obție ertarea sa, incredințându-'lú că o va obține de sigurú, căci Ipsilante este bunú părinte

1). Sensulú acestei vorbirí, precum ne-amú incredințatú de la chiarú capí de óste carú se aflaseră de față, este întocmai după cum amú găsit-o și în diarelele nemțeșci.